

H. Lányi Piroska

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

343.77

Szerző: *Új ifjúsági sport: az „orrvadászat”*

Hely

Cim:

Idő

"1958"

Forrás: *Népszava*

Személy

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Helyszám

Először csak szórványos kedvteléseként jelentkezett, de most már valóságos sporttá fejlődött. Nevezhetnénk úgy is, hogy orrvadászat, de ez nem volna helyes, mert mindenki az egykori indián fejedelmekre gondolna, és rémületen kapna nemes vonalú orrához. Nem élő orrokra vadászik a serdületlen ifjúság, hanem a márványból, kőből faragottakra. Csoportosan keresik fel a köztereken felállított emlékművek környékét, és versenyt dobálnak a védtelen szobrokra. Ezekről a szoborcsonkításokról lapunk hasábjain már írtunk. Megírtuk, hogy ismeretlen tettesek a fém-ből készült szobrok tagjait letördelik, és a bronzanyagot értékesítik. A letördelt kőrökat azonban még csak értékesíteni sem lehet. Nem hiszszük, hogy a gyermekeket a rombolás ösztöne vezeti, csupán az újfajta játék öröme. Ezt még csábítóbbá teszi, hogy bizonyos veszéllyel is jár, hiszen meg kell küzdeni a parkőrrel, a felnőttek rosszallásával, és gyakran izgalmas futóversenyt is kell rendezni, ha történetesen rendőr közeledik. A jelen-ségben a legszomorúbb az, hogy ezek a diákgyerekek csupán célpontot látnak a szoborban és 6-8 évi tanulás után

sem gondolnak arra, hogy valami szépet, művészi, mara-dandót tesznek tönkre.

Az is megtörtént, hogy a Múzeum-kertben egy fiú az apjával együtt dobálta meg Kisfaludy Károly szobrát. A parkőr kétségbeesetten figyelmeztette őket, de csupán fölényes gorombaságot kapott válaszul. »Nézd kisfiam, így kell!« — mutatta az apa, és egyetlen mesterdobással eltálta a szobor orrát. A rendőr pár perc múlva megérkezett, de már se orr, se tettes. Ez az eset készítetett arra, hogy éppen a Családi Kör rovatában írjunk erről a kultúraellenes »sport«-ról. Korábban megjelent cikkünk hatására az iskolákban felhívták a kisdíjak figyelmét a képrombolás meg-szégyenítő voltára. Ha azonban a gyermek azt látja, hogy szülei elnézik, sőt néha még elő is segítik ezt a nemzeti kincseket veszélyeztető játékot, a tanító intó szava mit sem ér. Gondolja meg a szülő, hogy az elhajított kő nemcsak a márványból tör le egy darabot, de léthatatlanul lerombol valamit a gyermeki lélekben is, hogy a nagyság, szépség, magasabbrendűség tisztelete helyett csupán közöny, semmibe-vevés és cinizmus maradjon benne. **H. Lányi Piroska**